

mevrouw van der Schaft, 104 jaar

De dame waar ik in de Lunette afgelopen week, samen met burgemeester Wimar Jaeger te gast mocht zijn voor haar 104e verjaardag is geboren in Rotterdam. Ze woonde er heerlijk aan het water genaamd de Schie, met uitzicht op Delfshaven. Maar doordat eerst een dochter in 1980 met haar man naar Zutphen verhuisde is ze er later zelf ook op 72 jarige leeftijd gaan wonen. Eerst kwam ze in de Waarden terecht. Daar woonde ze 10 jaar met haar man, totdat hij overleed. Toen is ze verhuisd naar het Elisabeth, waar ze nog met plezier aan terugdenkt. Als ze in 2021 verhuist naar de Lunette is ze inmiddels 101. Tot dan toe heeft ze altijd zelfstandig gewoond.

‘Ik ben altijd een zelfstandige tante geweest’, zegt ze daarover trots. ‘Ik had vier broers, hele fijne jongens’. ‘Ik ben nu nog als enige over hoewel ik wel de oudste was’. ‘De jongens hoefden nooit iets te doen en meisjes deden vroeger alles’. Dat is nu wel anders, zegt ze. ‘De meisjes van nu pikken dat niet meer en dat is maar goed ook’.

‘Zutphen is heel anders dan Rotterdam maar ik voel me hier wel thuis’. ‘En dat komt hoofdzakelijk omdat ik katholiek ben, ik voel me verwant met mensen om me heen die naar dezelfde kerk gaan’. ‘Na de kerk gingen we altijd koffiedrinken in de Mariaschool tegenover de Sint Jan’. In die tijd zette zij een eigen groep op van de Charismatische Vernieuwing. ‘Je kunt je vreugde er in kwijt’, vertelt ze me. Liefste klap ik er in mijn handen bij, zegt ze me stralend en terwijl ze erover vertelt begint ze spontaan een lied te zingen waarbij ze vrolijk demonstreert hoe ze dat doet: ‘laat ons blij zijn en juichen, en aan hem de glorie geven’.

De charismatische beweging is overigens een beweging in het [christendom](#) die wordt gekenmerkt door een grote nadruk op persoonlijk geloof en de ervaring hiervan. ‘In een toenmalige

woning aan de van Suchtelenstraat zijn we in het souterrain begonnen met een man of twintig'. 'We hebben ook een eigen liederenbundel met wel 300 liedjes'. 'Ik zing nog steeds heel graag want met zingen kan je je uiten'. Daarnaast lees ik graag en ben ik veel dingen geïnteresseerd. 'Het leven is de moeite waard !'

Nadat er even iemand van de verzorging langs komt zegt ze me; 'Het is hier goed, je hoeft hier niet te gaan zitten kniezen, daar schiet je ook niks mee op'. 'Je moet het zelf maar een beetje vrolijk maken'. 'Je kunt natuurlijk niet helemaal leven zoals je thuis deed maar het is wel goed en aangepast op je leeftijd'. 'We kunnen het niet meer zelfstandig, anders deed ik dat wel'. 'Vroeger had je de bescherming van je gezin, waar je tegen aan kon leunen'. 'Nu ben ik hier ook beschermd, maar anders'. Thuis heb je de bloedband en hier heb je de lotgenoten. 'Hier word ik helemaal verzorgd, ook al zie ik ze soms niet, dan weet toch ik verzorgd word'. Dat geeft me een gevoel veiligheid.

Tot slot vraag ik deze sympathieke dame die op mij heel veel jonger overkomt dan ze werkelijk is, wat nu het geheim is van 104 worden. En zonder lang na te hoeven denken zegt ze me helder en vastberaden: Niet denken maar zelf doen. 'Want de kaboutertjes doen het niet voor je !'

Dit is het verhaal en het portret van de oudste inwoner van Zutphen, Jeanne van der Schaft !